

Sygn. akt III AUz 28/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSA Michał Bober (spr.)

Sędziowie : SSA Magdalena Budzyńska-Górecka

SSA Małgorzata Gerszewska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2013r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy H. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z udziałem zainteresowanego (...) Spółki z ograniczoną

odpowiedzialnością w likwidacji

o wymiar składek

na skutek zażalenia H. S.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 stycznia 2013 r. sygn. akt VII U 572/12

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie

Sygn. akt III AUz 28/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2013 r., Sąd Okręgowy w Bydgoszczy odrzucił apelację od wyroku z dnia 11 października 2012 r. albowiem w wyznaczonym terminie skarżąca nie usunęła jej braku w postaci oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Zażalenie na postanowienie wywiodła H. S..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawczynie zasługiwało na uwzględnienie w sposób skutkujący uchyleniem zaskarżonego postanowienia.

Odrzucenie apelacji z powodu nieuzupełnienia braków formalnych w wyznaczonym terminie dotyczy tylko takich braków, które uniemożliwiają nadanie apelacji prawidłowego biegu, (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 11 grudnia 2009r. w sprawie II UZ 43/09, LEX nr 583825) Nie ma zatem podstaw do wzywania strony do uzupełnienia warunków formalnych pisma procesowego, jeżeli jego brak jest tego rodzaju, że nie ma

przeszkód, aby pismu nadać prawidłowy bieg. W konsekwencji, skutek dotyczący nieuzupełnienia w terminie braku pisma może dotyczyć tylko sytuacji, gdy wezwanie było zgodne z art. 130 § 1 k.p.c. Jeżeli więc przewodniczący wezwie stronę do uzupełnienia pisma w zakresie, w którym w ogóle nie jest ono dotknięte brakiem albo nawet jest dotknięte nim, ale nie uniemożliwia on nadania pismu prawidłowego biegu, to nie jest dopuszczalne zastosowanie sankcji.

Przepis art. 368 k.p.c. określa niezbędne elementy konstrukcyjne apelacji, stanowiąc w § 2, że w sprawach o prawa majątkowe należy oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia przy odpowiednim zastosowaniu reguł określonych w art. 19-24 i 25 § 1 k.p.c. W razie stwierdzenia braków formalnych pisma procesowego zawierającego apelację strona zostanie wezwana do jego uzupełnienia lub poprawienia w wyznaczonym terminie (terminie sądowym) pod rygorem odrzucenia apelacji (art. 130 § 1 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c.). W pierwszej kolejności rozważyć należy, czy wezwanie do uzupełnienia braków formalnych apelacji przez określenie wartości przedmiotu zaskarżenia było niezbędne dla nadania jej biegu. Określenie wartości przedmiotu sporu i wartości przedmiotu zaskarżenia spełnia kilka funkcji. Przede wszystkim służy ono stwierdzeniu właściwości rzeczowej sądu oraz dopuszczalności skargi kasacyjnej, ale także ma na celu ustabilizowanie przedmiotu sporu i zakresu zaskarżenia dla eliminacji możliwości dowolnego ich określania w poszczególnych stadiach procesu dla potrzeb dopuszczalności zaskarżenia (skargi kasacyjnej) oraz ponoszenia kosztów procesu (ich rozliczenia między stronami). Te funkcje są spełniane także przez oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji i dotyczą również spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych. Dlatego też w art. 368 § 2 k.p.c. w sposób jednoznaczny wprowadzono obowiązek oznaczenia w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o prawa majątkowe, wypełnienie którego powinno być egzekwowane na odpowiednim etapie postępowania (por.: uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2003 r., III PZP 10/03, OSNP 2004 nr 3, póż. 43- i z dnia 7 lipca 2005 r., II UZP 7/05, OSNP 2005 nr 24, póż. 396 oraz postanowienie z dnia 30 stycznia 2003 r., I PK - 2,68/02, Monitor Prawa Pracy - wkładka z 2004 r. nr 9, póż. 10, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie sygn. akt III AUz 136/10, POSAG 2010/3/110, Lex nr 653722).

Wezwanie do usunięcia braków formalnych apelacji pod rygorem jej odrzucenia w razie nieusunięcia braków w wyznaczonym terminie, zgodnie z art. 370 lub 373 k.p.c., może nastąpić jedynie wtedy, gdy braki te są tego rodzaju, że powodują, iż nie można apelacji nadać prawidłowego biegu. Jeżeli zatem apelacja jest dotknięta brakami formalnymi, jednak nie są to braki, które uniemożliwiają nadanie jej biegu, wezwania do ich usunięcia nie można opatrywać rygorem odrzucenia apelacji art. 370 i 373 k.p.c. (Por.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2008 r. (III CZP 7/08, OSNC 2009/4/55, Biul.SN 2008/3/, Lex nr 357265), postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008r. (I CZ 65/08, LEX nr 786738), z dnia 5 grudnia 2006 r. (II PZ 57/06, OSNP z 2008 r., z. 1-2, póż. 18), z dnia 15 września 2000 r. (I PZ 58/00, OSNAPiUS 2002 nr 9, póż. 214) oraz z dnia 17 listopada 1998 r. (II UKN 477/98, OSNP 2000, z. 4, póż. 163).

Przekładając powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy wskazać należy, że w ocenie Sądu Apelacyjnego brak wskazania przez skarżącą wartości przedmiotu zaskarżenia w określonym terminie nie powinien w rozpoznawanej sprawie skutkować pozbawieniem jej drogi odwoławczej. Skarżąca konsekwentnie wskazywała, że domaga się przyjęcia do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne kwoty wynagrodzenia 7.000zł miesięcznie. Takie precyzyjne określenie przedmiotu żądania nie powoduje jakichkolwiek trudności z ustaleniem jaka jest wartość przedmiotu sporu i przedmiotu zaskarżenia. Nie wskazanie przez wnioskodawczynię kwotowo wartości przedmiotu zaskarżenia w żadnej mierze nie wpływa na możliwość nadania apelacji prawidłowego biegu, albowiem dopuszczalność apelacji nie jest, odmiennie niż w skardze kasacyjnej, przedmiotową wartością ograniczona. Zgodzić się też należy z wnioskodawczynią, że skoro ze środka odwoławczego w sposób zrozumiały wynika, że ubezpieczona nie jest usatysfakcjonowana oddaleniem odwołania i zaskarża wyrok w całości, to brak formalny w postaci nie wskazania kwotowo wartości przedmiotu zaskarżenia (pomimo wezwania do jego uzupełnienia), pozostający de facto bez wpływu na możliwość nadania apelacji prawidłowego biegu, nie może sam przez się przesądzać o odrzuceniu tego środka.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny, na mocy art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z 397 § 2 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.